Sierlijk afhangend

Tekst: Emiel van den Berg | Fotografie: Visions

De Universiteit van Bergamo organiseerde dit jaar voor het eerst een masterclass voor aankomende tuin- en landschapsarchitecten. Tijdens een tiendaagse sessie werkten een aantal studenten van over de gehele wereld aan een ontwerp voor het nieuw aan te leggen Parco Ovest in Zuid-Bergamo. Een van hen was de Belgische Sander van de Putte. Hij haalde zijn bachelor aan de Erasmushogeschool in Brussel en volgt een master in het Duitse Nürtingen waar eveneens allerlei internationale studenten bijeenkomen. Op de vraag wat zijn favoriete vaste plant is, antwoordt hij Hakonechloa macra. “Een gras met een mooie habitus door het sierlijke blad dat naar beneden buigt. Zelfs als je kiest voor grote vlakken met dezelfde plant blijf je de individuele pollen goed zien. Dan gaat het wat mij betreft om de kracht van de herhaling.” Behalve om zijn architectonische waarde waardeert hij het siergras ook om zijn natuurlijke uitstraling. Hij vindt dat de plant daarom ook prima is te combineren met bloeiende vaste planten. “Liefst met overwegend lagere planten en af en toe een hoge uitschieter. Dat versterkt het natuurlijke beeld.”

ZEVEN STUKS

Van nature groeit Hakonechloa op de vochtige berghellingen van het zuidoostelijke deel van het Japanse eiland Honshu, met daarbij ook behorend de regio rondom de berg Hakone waar het gras zijn naam aan heeft te danken. De gebogen stengels halen daar een hoogte tot 60-70 centimeter. Omdat het gras slechts korte kruipende wortelstokken vormt, is er sprake van een polvormige plant. Van woekeren is geen sprake. In zijn bekende boek Droomplanten adviseert Piet Oudolf daarom een zevental planten per vierkante meter om een gesloten beplanting te krijgen. Wie Hakonechloa in de tuin plant, doet er goed aan te kiezen voor een vruchtbare, goed doorlatende grond.

De bloei vindt plaats in de nazomer in de vorm van losse, fijn vertakte bloempluimen. “Minder rijk dan bij Pennisetum, maar zonder bloem is Hakonechloa al de moeite waard.” In de herfst verkleurt het blad van de soort naar oranjebruin. Daarna verdroogt het en blijft het nog een lange periode decoratief. “Niet echt spectaculair in de herfst en winter, maar in zijn soberheid zeker aanwezig.”

Bij de cultivars draait het vooral om gekleurd blad. Bij de bekende ‘Aureola’ is het groene blad bronsgeel gestreept. De herfstverkleuring is minder dan bij de soort. Hetzelfde geldt voor de andere bontbladigen. ‘Albostriata’ en ‘Albovariegata’ zijn wit gestreept, de tweede haalt bijna 1 meter hoogte. ‘All Gold’ heeft egaal goudgeel blad, ‘Alboaurea heeft strepen in crème tot lichtgeel. Compact groeiend is ‘Stripe it Rich’. Het blad van deze cultivar is geel met een witte middenstreep die vooral in het voorjaar, als het uitlopende blad nog wat groen is, goed opvalt. Extra is de purperrode tint aan de voet van de bladnerven.

Soort: **Hakonechloa macra**
Familie: **Poaceae**
Cultivars: **circa 12**
Groeivorm: **polvormig**
Blad: **smal, overhangend**
Extra: **sierlijke habitus**